

EGYHÁZKÖZSÉGI ÉRTESÍTŐ

A SZÉKESFEHÉRVÁRI CISZTERCI (NAGYBOLDOGASSZONY) PLÉBÁNIA HÍREI

Cím: Szent János köz 1. (Telefon: 22/315-447)

2015. karácsony

Az irgalmasság karácsonya

„Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának az arca... Az Atya irgalmassága a Názáreti Jézusban vált elevenné, láthatóvá, ő benne érte le csúcs pontját”. Az idei karácsonyunk éppen ezért az irgalmasság Karácsonya.

A mennyei Atya vezette be a karácsony ünneplését azzal, hogy értelmet adott ezeknek a még napjainkban is viszonylag bensőséges családias jó esetben hitet vállaló napoknak.

A karácsony éppen ezért nem mese, nem áltatás, nem csalódott gyermek álmok csúnya kiábrándulása, hogy hiszen a felnőttek rendezik az ajándékozást. Jó, de az önző, felületes, - agyon programozott felnőttek ugyan miért válnak ilyenkor nagylelkű, igaz, a másikra odafigyelő emberekké? Nyilvánvaló azért, mert a vonzó mintát Istentől kaptuk Ő, ugyanis a világ jónak teremtésén, az embert lélekkel ajándékozó jóságán túl még a saját Fiát is merte közénk küldeni.

Ez a minket megelőző, istenien nagyvonalú gesztus a józan karácsonyi ünneplés alapja. Idén nagyon elgondolkodtatón és bátorságra indítóan az ünnepkör különösen is felkínálja, hogy fogadjuk be Isten irgalmát a bűnbocsátás szabaddá tévő és az Eucharisztia lelkünket tápláló szentségein át.

Sajátossága lehet és legyen az idei családi beszélgetéseknek, baráti összefutásoknak az az elköteleződés, amellyel mi is irgalmasok akarunk lenni a nekünk ajándékozott teremtet világhoz, az utódaink jövőéhez.

Az isteni irgalom erejében már nem lehet mellé beszélni vagy késleltetni az ökológikus megtérést. Ferenc pápa Laudato Si körlevele megrázó és világos képet nyújt minden felelősséget érző embernek. Sorskérdésé vált, hogy a karácsonyi szeretet vajon csak képmutatás, alkalmi „jókodás”, vagy valóban Krisztusban kapaszkodó odaadás: a szerényebb életmódra áttérés, a pazarló életmódról lemondás.

Nekünk a Fehér Fekete Körének mernünk kell világosan beszélni, merészen örökíteni azt a józanabb életfelfogást, amely a sokfogásos tékozlásokat, az unokák iskolaebéd válogatását és mindenféle pazarlást leépít.

Mindehhez identitást, vagyis önfogadást, tartást adhat a hazai Szent Márton Év. Ez az első nem vértanú Szent, világhíres Főpásztor még haldokolva is békített.

Valóban az irgalmas szeretet példájává vált. Igaz, hogy nem volt magyar és Pannónia akkor még római birtok volt, mégis ugyancsak a magunkénak is érezzük Márton püspököt, hiszen Ő is a később nekünk adott kincsekből élt és alkotott.

Isten Fia, Jézus, általad teremtetett minden. Testet öltöttél Mária anyai méhében, e föld részévé lettél, és emberi szemmel nézted a világot.

A szegények és a Föld ezt kiáltják: Urunk, ragadj meg minket hatalmaddal és világosságoddal, hogy védjünk minden életet, hogy egy jobb jövőt készítsünk elő, hogy eljöjjön a te országod, az igazságosság, a béke, a szeretet és a szépség Ország! Áldott légy!” (Ferenc pápa)

Ebben az óhajban és reményben kívánunk áldott Ünnepeket és a jóban tette kész Újévet minden Testvérünknek!

2015. Székesfehérvári Ciszterci Nagyboldogasszony Egyházközség

Előd atya

(Megjelenik a Budai Fehér Fekete című újságban.)

Hiszek abban, aki született Szűz Máriától, hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában

A két mondat felcserélése nem tévedés. Adventre készülődve Krisztus karácsonyi eljövele jut eszünkbe, és elfelejtjük azt, amire Ő maga figyelmeztet: eljövetelét a világ végén. Gondolunk arra, hogy halandó emberré lett, de arra nem, hogy azért lett halandó, hogy mi halhatatlanok lehessünk.

Jézus Szűz Mária fia lett, hogy mi Isten gyermekei lehessünk. Eltúrte, hogy ellentmondjanak neki, de nem gondolunk rá, hogy egykor ellentmondás nélkül kell elfogadnunk az Ő ítéletét. Maga mondja:

„Az emberfiának nincs hová lehajtania fejét” – azért, hogy nekünk örök lakásunk lehessen a mennyben. Vállalja a kereszthalált, hogy mi megszerezhessük az örök életet. Elfogadja a tömeg csúfolódását, hogy mi megdicsőülhessünk.

Eljött egy rongyos kis istállóba, hogy ne kelljen félnünk, amikor eljön angyalai körében. Elfogadja az őt követők hozsannáját Jeruzsálem kapuja előtt, hogy mi a mennyben csatlakozhassunk angyalainak hozsannájához. Elküldi angyalait, hogy hirdessék a békességet a jóakarátú embereknek csak azért, hogy egykor a jóakarátú emberek örökre énekelhessék: „Dicsőség a Magasságban Istennek.”

Ottó atya

Preevangelizáció

Nagyon tanulságos a másokkal, különösen a fiatalokkal is elbeszélgetnünk. Szeretném megosztani azt az élményt, amit egy nagyon érett és művelt osztály körében gyűjtöttem. Afféle „desszertként” egy-egy fölmérő végére szeretek odailleszteni néhány igazán mai, elevenbe vágó kérdést. Természetesen ezeket nem osztályozom, inkább visszatükrözöm a fiatalok felé. Így merült fel a közelmúltban a preevangelizáció kérdése. (Preevangelizáció: a Krisztusi hit felé való elsődleges bevezető tájékoztatás, vonzás)

Ilyen válaszokat írtak:

- Úgy gondolom, hogy valamilyen szinten mindannyian hiszünk Istenben, hiszen hány olyan magát nem hívőnek tartó embertől hallottuk, hogy „Jaj Istenem! Segíts Istenem!” Lehet, hogy mindezt tudtukon kívül mondják, mégis Istenhez fordulnak, nem valaki máshoz. Szerintem legfőképp úgy lehet segítenünk az ilyen embernek, ha elmesélünk egy olyan személyes történetet, amiben egyértelműen Isten segítsége van. Mégis addig, amíg az ilyen ember a saját életében nem részesült Isten „csodájában”, addig még nem tud hinni benne.

- Ahogy egyéb barátaimmal is elbeszélgetek, valahogy úgy a hitet keresgélővel is. És ha szóba kerül Isten, és ő alig tud róla valamit, vagy pláne helytelenül tud róla, én megpróbálom rávezetni a jóra, az igaz hitre és megértetni vele, hogy mi miért van.

- Aki nem hívő, de szeretné segíteni rajta, annak megpróbálom Istenről beszélni, mesélni. Talán felolvasok pár sort a Bibliából. Perszer nem kötelezhetem őt semmire, de elmondhatom neki, hogy nekem mit adott Isten és a hitem.

- Megmutatom a nem hívőnek az igazi hitet és rávezetem, hogy ez milyen nagy feltöltődést, nyugalmat ad, és hogy Isten segít, és mindig velünk van.

- Igyekszem neki megmutatni Isten szépségét, és azt a biztonságot éreztetni vele, amit a hitem ad.

- Beinvitálom a nyitott templomok éjszakájára, vagy ugyanezen a programon én is szerepelek, zenélek és dicsőítem az Urat.

- Hívó tapasztalatokat mondanék neki, elmondanám a hitem pozitívumait, de imádkoznék előtte, és megmutatnám, hogy mindez megkönnyebíti az ember lelkét.

- Volt már eset, hogy egy nem hívővel mentem el szentmisére. A szentmise nagyon jó hangulatú volt (karácsony éjszakáján), így nagy élménye volt neki is. Az mondta, hogy megérte elmenni rá, és a szíve mélyén tudja, hogy valóban vigyáznak ránk.

- Elmondanám neki, hogy nekem nagyon jó kapcsolatom van Istennel és ebben örömet lelem. Ha történik valami valamelyik családtagommal, akkor tudom, kihez forduljak, kitől kérjek segítséget. És Isten mindig segít. Ha valakinek semmit sem tudok Istenről mondani, akkor Istennek még mindig tudok szólni róla, és megnyugtatást kérni az illető számára tőle.

Ugyanakkor találkozunk olyan válaszokkal is, amelyek vívódásról árulkodnak:

- Közvetlenül nincs élményem a hit fölkinálásáról, de ha valaki teljes mértékben a hit ellen van, akkor hiába győzködjük észérvekkel, ettől ugyanis jobban eltávolodik.

- Én azt tanácsolnám neki, hogy vegyen része egy szentmisén, vagy egy lelki napon, és talán ott átérti majd, amit egy hívő ember érez. Ha mégsem, akkor még nem jött

el annak az ideje, hogy hinni tudjon. Még így is remélhetem, hogy később jó útra tér.

- Én is azt mondanám, jöjjön el velem egy lelki programra és, ha nem tetszik neki, akkor hagyom, mert erőltetni nem lehet a hitet.

- Azt mondanám, neki, hogy nem fogják rád erőltetni a véleményüket a hívők, nem lesznek erőszakos papok, prédikátorok. De mi is, úgy, mint az Úristen, megpróbáljuk megérteni a látásmódodat.

- Semmiképpen sem szabad erőszakosan hívni a hitetleneket. Csak kedvesen, fokozatosan bátorítjuk őket.

Nagy ajándék számunkra, hogy a fenti témában bibliai elírányítást kaphatunk, méghozzá az első pápától, Pétertől. Ő ugyanis ezt mondja: „Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben, legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek. De ezt szelíden, tisztelettel tanúsítva és jó lelkiismerettel tegyétek, hogy akik Krisztusban való szép életetekért elhíresztelnek benneteket, a rágalmaikkal szégyenben maradjanak.” /1 Pt 3, 15-16/

A fentiekből világos, hogy minden preevangelizáció, tehát Krisztus felé útegyengetés, a mi személyes Krisztusba kapaszkodásunkkal, imádságunkkal kezdődik: „Hogy szentül tiszteljük szívünkben Őt!” Másodszor készségesnek, bátornak kell lennünk, hogy mindenkinek megfeleljünk. Harmadszor jó, ha ki tudjuk váltani a másik érdeklődését, érzékenységét, hogy ő merjen rákérdezni „mi az alapja reményünknek?”. És negyedszer világos, hogy ezt szelíden, tisztelettel, mai szóval empatikusan kell tennünk.

Mindezt összegezve, úgy tűnik, hogy fiataljaink igen érzékenyek az „idők jeleire”, a mai lelki igényességre, az emberi túlérzékenységre, és főként Isten finom hatékonyságára. Amitől őket is óvnám, és az olvasókat is biztatnám: Ne ijedjünk meg attól, hogy valaki eleinte elutasító, vagy nehézkes. Ne meneküljünk a gyávaság zsákutcájába, amit a liberalizmus nem győz belénk szuggérálni, csak „nehogy erőszakosak legyünk”! Böjte Csaba járt iskolánkba, sodró lelkesedéséből megértettük, hogy az életet vállalnunk kell, a hitünket akarnunk kell, Krisztust szeretnünk kell. Világos, hogy nem akarunk tapintatlanok, szektások, támadók lenni, de aki minket éltet, aki lelkünknek békét és boldogságot ad, azt igazán nem szabad agyonhallgatnunk, ha valóban Krisztus barátai, testvérei, tanúságtevői vagyunk.

Előd atya

Gánti zarándok tábora

Csodálatos környezetben, a templom szomszédságában, felújított vadászházban, a mai turistaházban, Gánton táboroztunk 2015.07.06-09-ig több generációval.

Megtekintettük a falu nevezetességeit, templomot, barlangot, a bányamúzeumot.

Az egyik kedves emlék a vértesszentkereszti bencés-ciszterci apátság romjainak megtekintése mely a Csák nemzetség által maradt ránk.

Felejthetetlen élmény a templom romjai között tartott szentmise, az évszázados kövek közötti ministrálás.

A másik rendkívüli emlék a majki Kamalduli Remete cellaházak megtekintése volt.

A díszes refektórium és a vadászterem freskói lenyűgöző látványban részesítettek.

A főfalon elhelyezkedő utolsó vacsora festménye maradandó kincs minden idelátogató vendég számára.

Oroszlányban a Munkás Szent József plébánia dolgozói a modern templom melletti teremben, finom ebéddel vártak minket.

A Várgesztesi templom falra festett freskói egyedi stílusban készültek.

Napi Szentmisékkal, elmélkedésekkel, hangulatos játékokkal, vetélkedőkkel, sportolásokkal, főzéssel, tábortűz körüli imával zárult a felejthetetlen tábor.

Köszönetet mondunk Brüchner Ákos Előd Atyának és Király Máriának a tábor megszervezéséért és lebonyolításáért.

Mészáros Dóra és Péter

Római nemzetközi ministráns zarándoklat 2015.08.02-08-ig

Az első izgalommal várt repülőutunk Rómába vezetett, a nemzetközi ministráns találkozóra.

Már a Feriegyi repülőtéren sok fiatal várakozott egy-egy csoportba, akkor még nem tudtuk, hogy egy helyre utazunk. 1600 magyar fiatal érkezett Rómába nagy reményekkel.

A város nevezetességeinek részbeni megtekintése varázslatos: a számtalan Bazilika, templom az ősi romok ámulatba ejtettek bennünket.

A Szent Péter téren sok országból érkezett több ezer ministráns társainkkal együtt feszült izgalommal vártuk Ferenc Pápával való találkozásunkat.

Felállva, éljenezve Francesco, Francesco kiabálással üdvözlöttük az áldást osztó Pápát, aki többször körbe autózta a teret és 3 kicsi gyereket felvett a Pápa mobilra.

Elmondhatatlan érzés töltött el bennünket, hogy ilyen közel kerültünk hozzá és rajta keresztül a Jó Istenhez.

Pápa, üdvözlő szavai után, egy ministráns fehér kendőt ajándékozott neki. „Itt vagyok, engem küldj!”- felirattal. Számunkra ez a mottó az Isteni tanítás továbbítását jelenti, mint ministránsok, az apostolok munkatársainak utódai vagyunk.

A Pápa öröme, kisugárzása mérhetetlen erővel és boldogsággal töltötte fel lelkünket.

Ez a közelség egy életre szóló nyomot hagyott bennünk.

A Magyar misén 1600 fiatal énekelt a Pápai és a magyar Himnuszt, amely nagyon megható volt.

Róma az örökváros, a Vatikánnal és a Sixtusi kápolnával.

Köszönettel tartozunk a Püspökségnek a Ciszterci Plébániának és Tornyai Gábor Plébános Atyának a segítő készségünkért, hogy eljutottunk Rómába.

Mészáros Dóra és Péter

V. Ciszterci Zarándoklat

Azon az október 10.-ei szombati napon közel fél százan gyülekeztek a székesfehérvári buszpályaudvaron a Király Mária és a Mészáros Endrené testvérünk által szervezett zarándokút kiindulópontján. Olyan sikeres volt a kampány, hogy egy nagy busz már nem is volt elég, mert a jelentkezők létszámához mérten muszáj volt igényelni még egy kis buszt is. A zarándok csapat papi vezetője Előd Atya körül a zarándokok közt ott volt sok korábbi rendezvényeken is rendszeresen résztvevő idősebb testvérünk mellett néhány család és fiatal házaspár is.

A zarándokút első állomása úgy 10 óra körül Mátraverebély és azon belül a Mária szentkút mellett kialakított zarándokhely meglátogatása. A környék egy éve még nem így nézett ki, viszont pályázatos konstrukcióban gyönyörűen megszépítették a zarándokhely létesítményeit és parkját. A fogadóhelyen bemutatóteremben filmen keresztül ismerhettük meg az ott élő Ferences rend szerzeteseinek történetét és mai életét. Az ország több pontjáról érkező zarándok csoportok papi vezetőikkel az élen a templomban Mária köszöntő imán vettek részt, majd rózsza füzérezés kezdődött.

Azt követően a szabadtéri nagy kegyhelyen nagy létszámú szentmise zajlott, ahol a csoportok papi vezetői is személyesen jelen voltak az úr asztala körül. A misét

követően lehetőség volt a zarándokhely kegytárgyakat áruló üzleteiben emlékeket vásárolni és a szent kútból vizet inni és flakonokba vételezni belőle.

E templom mellett található még egy régi Ciszterci kolostor romja is, amelyet szintén megtekintettünk, valamint egy háromkemencés régi üveghuta műhely romjait is megnéztük.

A zarándokút következő egyben utolsó települése a Börzsöny mesés völgyébe húzódó Hollókő, mint a világörökség része, jellegzetes épületeivel és falu szerkezetével, és a felette tornyosuló várral.

Ezután felgyorsultak az események, mert a sűrű programok miatt nagyon oda kellett figyelni az időbeosztásra. Útban Pásztó felé Mátraverebély községben megállva megtekintettünk egy nagyon régi XIV. század végén Verebi Péter Erdélyi Alvajda által építtetett templomot, amelyet 1963-ban újíttak fel és a kedves gondnoka felkérésünkre örömmel kalauzolta el benne a zarándok csoportunkat.

Éppen falunapok voltak akkor és a szabadtéri színpadon műsort lehetett megtekinteni, az utcákon nagy nyüzsgés fogadott bennünket. Természetesen megtekinthettük a falu jellegzetes, kiállítási jellegű házait, vásárolhattunk az ottani kézművesek termékeiből, valamint nem utolsósorban az egyetlen kicsi, de nagy történelmi jelentőségű templomába is bemehettünk ahol a templom plébánosa tartott előadást róla. Így sokkal érdekesebb volt a hallott történeteken keresztül megismerni a műemléki jellegű épületet, ahol a hallgatóság a kicsi hely miatt háttámla nélküli párnázott lócákra ülve vesz részt az istentiszteleteken.

A következő állomás Pásztó volt, ahol az ózon étteremben megebedeltünk, ahol külön köszönet a személyzet gyors kiszolgálásának, hogy időben továbbindulhassunk zarándokutunk hátralévő állomásai felé. Az ebéd után megtekintettük a szintén nagyon régi alapokon nyugvó, de felújított pásztói templomot ahol Előd Atya régi ismerőseként köszöntött bennünket a templom plébánosa és színes előadásában megismerhettük a templom történetét és nevezetességeit.

Végül a Hollókői várat céloztuk be. Elindultunk, de az esős idő miatt sajnos nem sikerült feljutni a hegyen felvezető ösvényen a várig, mert a sáros úton nem volt biztonságos a feljutás. Főleg idősebb testvéreink testi épségének védelme érdekében erről félúton le kellett mondanunk.

Mindent összevetve ezen a zárándokúton rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak, erről tanúskodnak az ott készült fényképfelvételek is. Megismerhettünk olyan régi, történelmi jellegű műemlékeket és ma is prosperáló kegyhelyeket, templomokat, amelyek színesítik hazánk történelmi és egyháztörténeti vidékeiről meglévő ismeretünket. Köszönet érte a szervező testvéreinknek és a zárándokcsapatot vezető Előd Atyának.

Herbst Rudolf

Nagy Szent Gertrúd Obláció

Az elmúlt időszakban lehetőségünk volt egy csodálatos családi napra amelyet a Velencei tónál rendeztünk meg. Kicsikkel és nagyokkal, családosoikkal és egyedülállókkal, Szentmisével, Zsolozsmával, ebédrel, és vacsorával.

Tábornőz mellett együtt főztük meg a Gulyáslevest, majd lehetőség volt szalonna sütésre is, persze sütitünk is pogácsáztunk is. Sok kedves közös játékkal igyekeztünk az obláció tagjai és családjai között a kapcsolatokat elmélyíteni. Isten áldásával együtt napsütés is megvolt hozzá.

Szeptembertől ismét a rendszerezések az összejövetelek, és hol egyik hol másik családunknál vendégségben töltöttük el, így megismerhettük az otthonát.

Folyamatosan haladunk előre a Szent Benedek regulájának megismerésében, ezzel párhuzamosan Szentmártoni Mihály Isten keresésünk útjai c. könyvből is sokat merítettünk, amelyhez házi feladat is párosul.

Hálások vagyunk az újonnan érkezett tagoknak, és a továbbiakat is sok szeretettel fogadjuk..

Végül ajánlom figyelmükbe két kedves verset:

Sík Sándor: Sétál az Isten

Alszik a júliusi éjen
Az Isten szép világa mélyen.
Halk szellő álomittasan
Az alvó kerten átsuhan.
Piheg a kert termő reményben.
Az ágyások közt kék kötényben,
Állán hosszú fehér szakáll,
Sétál az Isten fel s alá.

A répák és a petrezselymek
Lábai elé térdepelnek.
A glédaálló tengerik
Bokrétájukat lengetik.
A vén akácfa lombja bókól,
Mint szentséges processziókor,
S a szégyenlőske rozmaring
Felé az Isten csókot int.

És mintegy karmesteri szóra,
Kezdődik a tücsök triója,
A macska lágy ütemre lép,
Hozza házát a csiganép,
És jönnek a kutyák s az Úrnak
Lábához dörgölődve bújnak,
S Ő mindnyájukra ránevet:
„Hát hogy s mint vagytok, gyermekek?”

Így ér a házig mosolyogva.
Benéz az apró ablakokba:
Zárt ablak, ajtó, fülleget
Ágyakban alvó életek.
Az Úr megáll, egy pillanatja
Arcukat végigsimogatja,
Ráncokba vonja homlokát
És fejcsóválva megy tovább.

Pusztta Sándor: Bennünk fénylő csillag

Sírásra görbült a szánk
Mikor a legszebben akartunk énekelni

Gyáva lett bennünk az öröm,
Ahogy boldogok akartunk lenni.

Induljunk szívünk dzsungelében
Az embert megkeresni.

A jóságot még ma
el kéne kezdeni.

Ó, bennünk fénylő csillag
Merj már megszületni.

Németh Gertrúd
Nagy Szent Gertrúd Ciszterci Obláció
Priorisszája

A 2015. év zenei eseményei templomunkban

2015. 03. 28.-án, Virágvasárnapi zenei áhítatot tartott a Hermann László Kamarazenekar ADAGIO címmel. Műsorukon Mozart, Vivaldi, Barber és Haydn meditatív művei csendültek fel.

A nagy sikerű hangversenyből kiemelkedett Vivaldi: a-moll Concertója, melyet Kovács Miron gordonkaművész adott elő a vonóskar kíséretével. Különösen tetszett a mű lassú tétele, melyet az ifjú művész nagy beleéléssel, szívhez szólóan interpretált. Gyönyörű volt az ez ünnepre íródott Haydn: Krisztus hét szava a keresztfán című, vonósokra írt művének több részlete. A hangverseny keretében, illetve ráadásként felhangzott Barber kortárs amerikai zeneszerző Adagiója, mely tulajdonképpen meditatív ima.

Köszönjük Major István karnagy úrnak és a közreműködőknek, hogy ilyen nagy élménnyel ajándékozták meg a templomot megtöltő hallgatóságot!

2015. 05. 09.-én a Musica Cisterciensis 7. sorozat nyitó eseményeként az AEGIS Kultúráért és Művészetekért Közhasznú Alapítvány szervezésében zenés áhítatban gyönyörködhattunk. Az esten közreműködő fiatal művészek (Hámori Zsófia és Lits Zsuzsanna – fuvola, Györök Máté – harsona és Kővári Péter – orgona) gyermekkoruktól a zene bűvöletében élnek, a muzsika által találtak egymásra. Saját hangszerük elismert előadóművészei.

Az ebben az összeállításban először felálló kvartett Telemann: C-dúr szonátáját szólaltatta meg. Felhangzott W.A.Mozart: C-dúr duettje két fuvolára az ifjú művészek

nagy átéléssel tolmácsolt előadásában. Pergolesi: F-dúr szonátája (különösen a lassú tétel) nagyon tetszett harsona szólóval és orgona kontúrió kísérettel. A hangversenyen kiemelkedett Mendelssohn-Bartholdy: A-dúr szonátájának és J.S.Bach: Esz-dúr prelúdium és fúgájának virtuóz előadása Kővári Péter orgonaművész tolmácsolásában.

Köszönjük a szívet melengető, a húsvéti ünnepkört bucsuztató élményt!

2015.06.14.-én a Musica Cisterciensis 7. sorozatában a **ReSonatores Pannoniae Barokk Rézfúvós Együttes** adott nagyszerű zenés áhítatot templomunkban.

Az Együttes - mely XVI – XVIII. századi hangszerek kópiáin szólaltatja meg a barokk kor ünnepi zenéit - 1991-ben alakult Borsódy László trombitaművész vezetésével. Céljuk a zenei historizmusnak igazi értelmet, funkciót adni. Ez felelősségteljes feladat, és az együttes elhivatottságot érez, hogy a régizene nyelvén, annak hangzásán és szellemén keresztül összhangot teremtsen, és ezt megossza a jelenkor közönségével. Az együttes összetartó ereje a közös hang mind a zenélésben, mind a személyes barátságban. Az együttes tagjait mindig az vezérelte, hogyan lehet úgy korhű hangzást elérni, hogy a hallgató ne múzeumban, poros levéltárban, hanem élő időutazáson érezze magát koncertjeiken, lemezeik hallgatásakor. Magyarországon a ReSonatores Pannoniae az egyetlen historikus rézfúvós együttes, de ez Európa-szerte is ritkaságnak számít. Műsoruk főként a XVI.-XVII. század csodálatos egyházzenejéből állt össze.

A koncerten a billentyűnélküli barokktrombiták mellett kornéták (cinkek), pommer és reneszánsz-harsonák (igazi különlegességek) hangja adott különleges élményt.

Műsorukból különlegesen tetszetek:

Pozsonyi fanfárok (XI. század), Willaert: Ó, Salutáris – motetta,

Gagliano: Ünnepi himnusz Szent Antalhoz, és a hangversenyt záró Branle Hongroise.

Köszönjük az AEGIS Alapítvány kulturális referensének: Kővári Péternek, hogy ezt a kiváló együttest kérte fel mindnyájunk lelki épülésére.

2015. 08. 13.-án a Harmonia Albensis templomi koncertek keretében a Veszprémi **Mendelssohn Kamarazenekar** szerepelt templomunkban.

Műsorukon az alábbi zeneművek csendültek fel: Gustav Holst: Szent Pál szvit, Anton Sztyepanovics Arenszkij: Változatok egy Csajkovszkij-témára, és Felix Mendelssohn: d-moll hegedűverseny

Vezényelt és a versenyművet előadta az együttes művészeti vezetője: **Kováts Péter hegedűművész.**

Kiemelkedő sikert aratott a 13 éves (!) Mendelssohn kevésbé ismert, de „oroszlánkörmeit” mutató gyermekkori hegedűversenye, melyet Kováts Péter bravúrosan adott elő. Különösen lassú tétele volt csodálatos.

A megérdemelt vastapsot a művészek három ráadásszámmal köszönték meg.

2015. 11.07.-én a Musica Cisterciensis 7. sorozatában „kórusfesztivál” volt templomunkban. A zenei áhítaton fellépett a **MUSICOLORE Énekegyüttes**, akik Monteverdi és Byrd egy-egy motettáját, valamint 3 kortárs zeneművet adtak elő nagy sikerrel. Különösen szép volt 20. század elejének neves francia szerzője, Francis Poulenc: Timor et

Tremor - Félelem és remegés jönnek című megbocsátásért könyörgő imája egy nagyszabású kórusműben.

A MusiColore Énekegyüttes utolsó két darabjaként magyar szerzők műveit hallhattuk: Daróczi-Bárdos Tamás: Felvirradt az Isten napja c. meghitt hangulatú művét követően Orbán György Missa Quinta, azaz 5. miséjéből a Sanctus tételt.

A 2014-ben alakult kiváló székesfehérvári együttes széles műfaji spektrumot átfogó repertoárja régizenei és kortárs műveket egyaránt tartalmaz, de nem riadnak vissza kedvenc művek átdolgozásától sem.

A zenés áhítat II. részében a veszprémi **Liszt Ferenc Kórustársaság** műsorában gyönyörködhattunk. Előadásukban elsőként a reneszánsz madrigálok világából hallhattunk rövid keresztmetszetet. Majd ennek a zenei kornak egyházi muzsikájával ismerkedhattunk.

Végezetül Kocsár Miklós Erdélyi Zsuzsanna 6 népi imádság gyűjtéséből az Ó Hajnal és a Hegyet hágék című műveket énekelték művészi átéléssel.

Az 1958-ban alakult Prima Primiissima és a Magyar Művészetért díjas Kórus legutóbb: *"Hangversenykórus Summa cum laude"* kitüntetést nyerte el, művészeti vezetője Kővári Péter orgonaművész.

Végezetül az egyesített kórusok előadásában Felix Mendelssohn-Bartholdy 2. Zoltár című motettáját hallhattuk Kővári Péter vezényletével.

A nagyszerű zenei élményt vastappsal honorálta a hálás közönség.

2015.12.13.-án az **Ars Musica Zenebarátok Egyesülete** tartott zenei áhítatot templomunkban. Adventi hangversenyükön szerepeltek latin, angol, francia és magyar nyelvű adventi és karácsonyi kórusművek, valamint J. S. Bach: C-dúr szonáta fuvolára és basso continuoóra írt versenyműve zongora kísérettel. A kórusművek között az alábbi versek hangzottak el: Balassi Bálint: Adj már csendességet, Rilke: Advent és Babits Mihály: Karácsonyi ének.

Különösen tetszett Caccini – Vavilov Ave Maria és Kodály: Adventi ének című kompozíciója az énekegyüttes érzékletes előadásában.

Közreműködők: Szabó Adrienn karnagy, Lits Zsuzsanna fuvolaművész, Fersch Andrea – cselló és Szabó Balázs – zongora

A kórus magas színvonalon „hangolta fel” a nagyszámú hallgatóság lelkét a közelgő ünnepekre.

Tóth János kántor

110 éve született Tiszteletreméltó Bogner Mária Margit

Született Melencén (Torontál vármegye) 1905. december 15-én, meghalt Érden 1933. május 13.-án.

A keresztségben az Etelka Mária Anna nevet kapta. Édesapja, Dr. Bogner János adóügyi jegyző volt. Édesanyja, Schiller Etelka hat gyermeknek adott életet. Az apró termetű, örökmozgó, örök-vidám Etelka a ház napsugara volt, és az maradt mindhalálig.

1914 őszén, súlyos vörhenyen esik át. Közvetlenül utána nem látszik, hogy nyoma maradna a betegségnek, egy év múlva azonban nem tudja behajlítani a térdét. Az orvos csípőcsontgyulladászt állapít meg. Betegsége hét évig tart,

jobb lába egész életére merev marad. A négy polgári után kereskedelmi szaktanfolyamot végez. Merev lába ellenére a legelevenebb diákok közé tartozik.

A kamasz Etus nem különösebben vallásos. 1923. június 1-e, Etus bérálásának napja mérőföldkövet jelent. A Szentlélek veszi birtokába a tizenhét éves lány lelkét, hogy előkészítse a kegyelem csodáját, Bogner Etelka megtérését. Fölhangzik szívében a hívás: „Kövess engem!” - és ő visszavonhatatlan Igennel válaszol. 1924-től lelki élete rendezettebbé válik.

Többet imádkozik, állandó gyóntatót választ, teljes odaadással végzi a zárdában szokásos lelkigyakorlatot. És amint Isten felé fordul, úgy mind jobban megismeri önmagát és minden hibáját. Bánattól és szeretettől indítva -- lelkiatya, a jezsuita Csávossy Elemér bátorítására - két örök és egy ideiglenes fogadalmat tesz: örökös tisztaságot fogad, és kötelezi magát, hogy utolsó leheletéig küzdeni fog a tökéletességért, azaz „mindenben azt teszi, ami Jézusnak jobban tetszik”. Ettől kezdve (1926. május) minden törekvése szeretetből vállalt fogadalmának megtartására irányul. Arra, hogy mindig hűséges legyen Jézushoz.

Még mielőtt a frissen megtértek hibáiba esne és a megtérése előtti évek miatt aggályossá válna, kezébe kerül Lisieux-i Szent Teréz önéletrajza, akit 1925-ben avatott szentté XI. Pius pápa. Biztos ösvényen érzi magát: „Bizalommal tettem kezem az övébe, hogy vezessen... és ujjongó örömmel követem az én kis égi újoncmesternőmet, lélegzetviasszafojtva hallgatom tanítását. Mindig mellettem van. Mindig mondja, hogy mit tegyek.” Lelki életének központja az eucharisztikus Jézus lesz. Szeretne meggyógyulni, hogy szerzetes lehessen: hosszú és nehéz küzdelmébe kerül, hogy elfogadja fizikai gyengeségét, amely leküzdhetetlen akadályt jelent, akár legnagyobb álmáról, a Kármelről, akár más szerzetes intézményről legyen is szó. De fogadalma értelmében nemcsak vállalja az áldozatot, hanem szorosan magához is ölel minden keresztet. Egyet kér csak: erőt. 1926. a lelki megpróbáltatások éve.

Nagy kísértések érik, úgy érzi, a reménytelenség és a kétségbeesés útján jár. Naplójában nem részletezi a kísértések mibenlétét, csak annyit mond, hogy nem volt olyan oldal és mód, ahonnan, és ahogyan az ördög ne támadta volna. Aztán bénító fáradtság vesz rajta erőt. Ekkor, ilyen állapotban teszi le a tökéletességre törekvés örök fogadalmát (eddig alázatból csak ideiglenes fogadalma volt). Péter Csávossy, aki már több éve lelkipásztorja Etusnak, biztos a lány hivatásában, megkísérli tehát a lehetetlent. Beajánlja Etust a pesti angolkisasszonyoknak. A főnöknő első benyomásai a találkozást követően igen kedvezőek, de az orvos véleménye lesújtó: ilyen egészséggel Etus pár hónap alatt kidőlné a szerzetben. Krisztus lélekben már eljegyzett menyasszonya csak később vallja be: szenvedése szinte elviselhetetlen volt. De szeret, és ezért most is hűséges.

Megéli a nagy istenszeretők tapasztalatát: minél közelebb kerül Krisztushoz, annál szenvedélyesebben vágyódik utána. „Igen, Jézusom, én nem akarok mást, csak azt, amit te. Csak vonj szorosan magadhoz a keresztet, olyan szorosan, hogy soha gyengeségből vagy gyalogságból el ne hagyassalak” -- írja Naplójában. Kilencedet kezd Kis Szent Terézhez, kérve, adjon valami jelet, szerzetes lehet-e valaha, vagy sem?

A kilenced után álmot lát: látja magát fiatalon a ravatalon, szerzetesi ruhában. Nagyon örül, de unokanővérén kívül senkinek sem beszél a dolgról. Édesanyja csak a halála után tudja meg. 1927. augusztus 6-án megkapja az értesítést, hogy beléphet a vizitációs nővérek tiroli thurnfeldi kolostorába.

Levelei mindig csak örömet sugároznak. Belső küzdelmeiről, próbatételeiről csak Naplójának sorai sejtetnek valamennyit. Szalézi Szent Ferenc ünnepén megígéri: „Jézusom, én megígérem neked, hogy mindig vidám mosolyt láthatsz arcomon a te segítségével. Én nem akarok soha sírni, ha mégoly nehéz keresztet küldesz is.

Mindig arra gondolok, te a tabernákulumból figyelsz szívszorongva, mennyire tudlak szeretni... akkor lesz erőm mosolyogni”. 1928-ban a Vizitáció Magyarországon való megtelepítésének három évtizedes terve teljesebben van. Az Úr őt választotta ki arra, hogy a Szűz Mária látogatásáról nevezett női szerzetesrend első magyarországi kolostorában az első novícia, az első fogadalmas nővér és a szeretet első áldozata legyen.

A beöltözköskor a Mária Margit nevet kapja Alacoque Szent Margit Mária tiszteletére, de nevét megfordították, mert a vele együtt Érdre készülő főnöknőnek is Margit Mária a neve. A kis csapat augusztus 2-án hagyta el Thurnfeldet és 4-én, Havas Boldogasszony vigíliájának estéjén érkezett meg Érdre. Az új kolostor felavatása előtt nyolcnapos lelkigyakorlatot tartanak. Mária Margit Naplója sejteti, mennyire fölfokozta Isten lelkében a vágyat a vele való tökéletes egyesülés és örök találkozás után: „Oh, Jézusom, én nem akarom kutatni a te szent terveidet, hisz tudod, hogy egy pillanattal sem szeretnék előbb menni hozzád, mint ahogy te akarsz, de valahogy úgy érzem, közelebb életem hajnala... Oh, Jézusom, az én életem hajnala... amikor a nevemen szólítasz: Mária!... és én szomjazom erre a szóra... Jézusom, ugye hamar szólítasz, ugye hamar hívsz...”

Az új alapítás meglehetősen sok tennivaló elé állítja az egész közösséget. Az intézet egy része majd nevelőotthon lesz, ahol Mária Margit is tanítani fog (gyorsírást és franciát). 1932. május 16-án, Pünkösdhétfőn teszi le örök fogadalmát. Naplójába, melyet három éve nem vett a kezébe, e napon írja az utolsó szavakat: „Én Istenem... és mindenem...”! Eddig csodálatosan kitartó egészsége hirtelen gyöngyölni kezd, az orvos szerint mindkét tüdeje meg van támadva, de különösen a bal. Szeptember 10-én lelkiatya kezéből fölveszi az utolsó kenetet. Az Úr azonban nem siet. Mária Margitnak - mint példaképének Kis Szent Teréznek is - a hosszú szenvedés kelyhét kell kiinnia. Betegségében mindig ugyanolyan vidám, nyájas, sőt tréfás. Csak a legutolsó időkben, mikor fájdalmai elviselhetetlenné válnak, esedezik enyhülésért. Türelmetlennek, követelőzőnek sohasem látta senki. Édesanyját, rokonait refrénszerűen vigasztalja s készíti föl átköltözésére: „Legjobb mindent a Szent Szívre bízni”

Május 13-ra virradóan ezt mondta: „Ez lesz az utolsó napom”. Reggel áldozik, aztán megkezdődik haláltusa. „Embertelen kínokat szenvedek” - sóhajtja, azután segítséget kér. Délután öt körül szólal meg utoljára: „Már nem látok többé!” És néhány perccel később: „Köszönöm!” Május 15-én temették el, sírjára ez a felirat került: „BOGNER MÁRIA MARGIT NŐVÉR. Élt 28 évet. 1933.V.13.” Sírja ma az érd-óvárosi templom kertjében van.

Istenünk, ki az alázatosakat földmagasztalod és a téged szeretőket viszonzszereted, tekints kegyesen Mária Margit alázatára és szeretetére, és add, hogy őt mielőbb, mint a szeretet és a hűség példaképét oltárainkon tisztelhessek. Általa ajánlom neked jelen ügyemet... Kérlek, mutasd meg, hogy közbenjárása kedves előttem! (Ima a boldoggá avatásért)

Diós István: A szentek élete című művéből rövidítette:

Tóth János

80 éve halt meg Tiszteletreméltó Kaszap István

A Soroksárról Fehérvárra elszármazott Kaszap család harmadik gyermekeként született Székesfehérváron 1916. március 25.-én. Két bátyja és két húga volt (Béla és József, Rózsa és Gabriella). Édesapja főellenőrként dolgozott a postán.

Első iskolaéveit Székesfehérvárott a Belvárosi Elemi Iskolában, a gimnáziumot a ciszterciek Szent István gimnáziumában végezte. Tizenhat éves koráig csak annyiban tűnt ki társai közül, hogy szívesebben ministrált, nem szerette a durva diákcseréket és nagy gonddal törekedett állapotbeli tisztaságának megőrzésére. Gyermekkorának indulatos, makacs természetén nagy küzdelem és sok-sok kudarc után sikerült úrrá lennie. A tanulásban tudatosan nevelte magát a szorgalmas, pontos, eredményes munkára. Pontos, szigorú napirend szerint készült óráról órára.

Az eredmény a kitűnő érettségi volt.

E változással együtt csendesebb, elmélyültebb kezdett lenni. Kereste a magányt, ugyanakkor -- szeretetből tudatosan vállalt és mindenki felé megnyilvánuló -- szolgálatkészsége csak növekedett. Nyolcadikos gimnazista volt, amikor eldöntötte, hogy jezsuita lesz.

1934. július 31.-én, Szent Ignác ünnepén lépte át a budai Manréza küszöbét. A jezsuita szabályzat szerint a novíciátus két évig tart és egyvégtében kell letölteni. Ez lett az akadályja annak, hogy István, akinek az Úr csak másfél évet adott a rendben, fogadalmas lehessen. Gyermekkorában egészséges volt, gimnazista éve alatt sokat sportolt, sőt tornászbajnokságokat nyert. Mikor azonban a rendbe való felvételi alkalmából az orvos előtt állt, lázas volt. Mivel egyébként teljesen egészségesnek mutatkozott, az izgalomnak tudták be ezt, és nem tekintették a belépés akadályának.

Hamarosan azonban betegeskedni kezdett: ismételtén begyulladt a mandulája, néha annyira, hogy a hangját is elveszítette, majd az ízleteire ment a gyulladás, megdagadt a bokája, és ujjain, nyakán, arcán kelések keletkeztek.

A novíciátus első hónapjaiban tökéletesen azonosult a rend célkitűzéseivel, engedelmes készséggel fogta meg előljárója kezét, hogy Krisztus számára alkalmas eszközzé formálják, de már Karácsony táján megkapta Istentől az első jeleket annak, hogy a türelemmel viselt szenvedések nagyon is szűk útján, egyedül a megfeszített Krisztus lesz az ő vezére.

A következő év már a betegség ideje: orrvérzések, gennyes mellhártyagyulladás, kelések, rosszindulatú tályogok követik egymást. Tizenkilencedik születésnapját a Vöröskereszt-kórház sebészeti osztályán műtét utáni gyengeségben tölti. Egymás után távolítják el testéből a kisebb-nagyobb

tályogokat, daganatokat, melyek mindig újratermelődnek. Június közepén úgy tűnik, erőre kap: a hosszú fekvéstől legyengült novícius fölkelhet és járni tanulhat, a hónap végén visszatérhet a Manrézába. Július végén azonban előlről kezdődik minden: mandulája ismét begyullad, testén újra jelentkeznek a fájdalmas, felfakadó kelések. Egyelőre egy orvos-rendtársa kezeli a folyton lázas beteget.

Közben lassan-lassan szembe kell néznie a minden testi kint meghaladó szenvedéssel: előljárói minden türelmes engedménye és próbálkozása ellenére előbb-utóbb végleg el kell hagynia a rendet. Kezdi fölismerni, hogy az ő novíciátusa a mennyei Atya házának előszobája lesz. Isten akaratát úgy akarja fogadni, mint legfőbb javát és boldogságát. Felírja magának egy papírra -- hogy mindig szeme előtt legyen -- Lisieux-i Szent Teréz szavait: „Emlékezzél, hogy a te szent akaratod az én nyugalom és egyedüli boldogságom. Átadom neked magam, és félelem nélkül elalszom a te karjaid között, ó isteni Üdvözítőm”.

November 3-án búcsúzik novíciustársaitól és a rendtől.

Otthon a család nagy szeretettel és megilletődött gyengédséggel fogadja az egykori tornászbajnokot, akit a betegség hónapjai után -- tizenkilenc évesen -- a lelki érettségben ősz-őregen lát viszont: nagyon szelíd, komoly és csendes, arca sápadtabb, de tekintete nyílt és derűs; egész magatartásában van valami megnevezhetetlen vonás, valami szép összeszedettség.

Olyan, mint azok, akik soha sincsenek egyedül, mert figyelmük egy szálát a bennük lakozó Jelenvalóhoz kötik, és mindig Isten jelenlétében járnak. Hazaérkezése után öt nappal belázasodik, s a székesfehérvári kórházba szállítják. Két hét múlva azonban elég erőt érez magában ahhoz, hogy kivetesse manduláit, melyekhez eddig az állandó gyulladások miatt nem nyúlhattak. A műtétet december 4-én Budán, a Vöröskereszt-kórházban végzik. Tíz nap múlva gyógyultnak látszóan hagyja el a kórházat.

Otthon azonban még aznap este belázasodik: 38, majd 40 fokot mutat a lázmérő. Többé semmit sem tud lenyelni. December 16-án beszállítják a helyi kórházba; előtte gyónt és fölvette az utolsó kenet szentségét. A kórházban láza 40 fok felett van, torka mind dagadtabb, fulladozni kezd, 1935. december 17-én hajnalban gégemetszést végeznek rajta.

Hajnali ötkor írásban papot kér a mellette virrasztó nővértől, aki -- miután az éjszakás nővér a gyógyulásban bízva megtagadta kérését -- sietve keresi meg a kórház lelkészét. Mire visszaérkeznek, a beteg már elveszítette eszméletét. Így fogadta az utolsó áldást és a pápai föloldozást. Fél órával később átment a mennybe Urához, Istenéhez. Utolsó üzenete -- erőtlén, kissé kusza írással -- a szüleihez szólt: „Isten veletek! Odafönn találkozunk. Ne sírjatok, mennyei születésnap ez. A jó Isten áldjon meg benneteket!”

Teste ma Székesfehérvárott, a Prohászka-emléktemplom (Vasútvidéki plébániatemplom) falához épített kriptában nyugszik. Boldoggáavatási eljárását a székesfehérvári egyházmegye megindította.

Diós István: A szentek élete című művéből rövidítette: Tóth János

Ima Kaszap István boldoggá avatásáért:

Ó Jóságos Jézus, aki azt mondtad, „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem” – tekints hű gyermekedre, Kaszap

Istvánra. Ő ifjú földi életének céljául tűzte ki, hogy mindenről lemondva, „szeretettel, szenvedéssel szolgálja a Szeretet Székhelyét, Szentséges Szívedet.” Életében mindent a Te szentséges Szívednek adott, még szenvedéseit, imáit is, - adjon meg most a te Szentséges Szíved is öneki mindent, ó Jóságos Jézus, amit csak Tőled az égből - mint reméljük – számunkra kér.

A bűnösöknek megtérést, a betegeknek gyógyulást, a szenvedőknek vigaszt és enyhülést, a gondban-bajban segítséget, és énnekem is, - aki most a jó Kaszap István közbenjárásával esedezem Hozzád, - a kegyelmet, amelyre a legnagyobb szükségem van, és azt is, amelyet most oly nagyon és bízva kérek...

Egész szívvel kérlek, ó Jóságos Jézus, dicsőítsd meg fiadat, Kaszap Istvánt, hogy akit szeretettedben szolgálatodra választottál, és szenvedéseidben részesítve magadhoz vontál, a tiszta ártatlanság, a hősi szeretet és a mindhalálig való hűség ragyogó példájaként, mint te szentséges Szíved ifjú magyar szentjét mihamarabb oltárainkon tisztelhesünk, a teljes Szentháromság dicsőségére. Ámen.

Szabó Magda: Kirje, kirje, Kisdedecske

A hajdani Római Birodalom Júdea tartományában, ahol a betlehemi hercegecske világra jött a szent jóslatok és prófétái jóvendölések igénye szerint, nagy gonddal előkészítették a legnagyobb misztériumdráma földi színpadát, az üdvtörténet láthatatlan rendezője a legváratlanabb, társadalmi értékelésükben legelütőbb statisztákat tömörítette a Kisded köré, mágusokat, csordapásztorokat, angyalokat, reflektorként felettük ott szikrázott az uszályfarkú üstökös.

Az ország, amelyben az örömhír: megszületett a Gyermeke, felzengett, amelyben majd első botorkáló kis lépteit teszi, sem földrajzi, sem történelmi tekintetben nem akármilyen terület, a hercegecske legendák hazájában születik, s beteljesít egy régi-régi jóvendölést. Emberi életének megkezdése előtt, a világrajövetelét megelőző század csupa zűrzavar, feszültségek és belső háborúk, csapások sorozata, a talaj síkos a vértől, a társadalmi ellentétek összeütközésének szelében szinte fákat csavar ki az indulat, az ország gazdasági helyzete se bízgat semmivel, az adó, amelyet a római megszállóknak fizetni kell, a gazdagokat is érzékenyen érinti, a szegényeket reménytelen nyomorba taszítja.

A horizonton csak fellegek, az utcákon betegek, nyomorékok, koldusok tántorognak, tanácstalan vagy nagyon is öntudatos lázadók surrannak a hétköznapi sikátorokban, valódi hazafiak között haszonlesők és szemforgató tettetők, a világ színes szöttek, de tragikus színekből. Jeruzsálem templomában, mint a tartományban mindenütt, elvégzik a szent szertartásokat, de az elnyomók emblémája, a sas, ott les az épületeken, s ha valaki el próbálná felejtetni, hogy a nép nem önálló közigazgatás alatt él, helyzetük reális felismerését a római birodalmi jelvényekkel, római mintára szervezett színi és gladiatori játékokkal a megaláztatottak fölé rendelt prokurátor és edomita kollaboráns, Heródes király biztosítja.

A megaláztatás és a szenvedés nyugtalan légkörében egyetlen fogódzó van a naponta újra megnyíló szakadék peremén, a hit, amelyet a hajdani nagy királyok vallottak,

látnokok és próféták jeleztek, hogy eljön egyszer valaki az Úr nevében, és megold mindent, vége lesz a rabszolgaságnak, minden gyötrelmeknek, elsődleges nincstelenségnek, a szenvedők és jámborszívűek megdicsőülésének, a gonoszság az igazak lábához kushad szégyenében, mert jön, jön a Messiás, a megváltó, és hozza a politikai, gazdasági és morális győzelmet, a minden gondtól való megszabadulást.

Jóslatok, vágyak és élő hit hevítik Krisztus születése táján Júdeát, az segít a szinte tűrhetetlen valóság elviselésében, a jelszó remény és várakozás, mert egyszer minden betelik majd ezen a tájon, a teokrata államrendszer, az igazságos és kérlelhetetlen Úristen országa visszaáll, és olyan lesz, mint volt az ősök idején, felragyog régi hatalmában.

Az ország merő reszkető várakozás, s az erő, amellyel az ígért Megváltó megérkezését reméli, sajátágosan kettős; egyfelől a szépséges jövő reményével mindent elviselhetővé szuggerál Júdeában, hiszen van mire várniuk, másfelől örök lázadóvá hevíti a hittel: a gonosz álmot egyszer véget ér, és előttük van, akit a próféták megígértek.

Mikor aztán valóban megjelenik, csak az ellentétes pólusokon állók ismernek rá, uralkodók, tudósok és a föld közelében, keserves munkában élő együgyűek.

Az angyali kórusra, amely fogadja, egy másodpercre megáll forgásában a világ, és felfigyel: Hispániában zavartan megfordul kerevetén egy kedvetlen kisfiú, akiből egyszer majd egy sokat zaklatott országban kormányzó lesz Róma képviselőjében, a kilikiai Tharsusban meg egy posztókereskedő gazdag házában egy kivételesen okos, akkor még Saul névre hallgató fiúcska rezzen össze, honnan tudhatná, hogy a betlehemi hercegecske világra jött, és épp az ő ajkára bízta majd üzenetét a szeretet mindenható erejéről, sőt misszionáriust csinál belőle és egy másik, később halásszá cseperedő fiatalból, akivel együtt lesz életben, halálban, halhatatlanságban.

Csendes az éj a titokzatos csillag alatt, angyali szó jelöli ki a végső győzelemig vezető út állomásait: dicsőség odafent és ideleenn béke és jóakarát. Szendereg az újszülött, anyja aggódva nézi, minden más édesanyától különbözően boldog titkának megértése óta. Más ifjú szülő önfeledten boldog, ám a Szűz szemében csodálatos csoda tudása, számára most kezdődik az aggodalom, mi lesz az útja annak, aki csöpp talpán a csillagok porával érkezett.

Az apa is komoly, málázó, tíz dolgos ujjában eleven áram, ha a gyermekhez ér, mintha szelíd lángot érintene. Hogyan nevelje, védje ezt a felfoghatatlan ajándékot, akit megkapott – csak a csalók és dilettánsok magabiztosak, a kiválasztott mindig érzi kiválasztottságának felelősségét.

Persze mindez még épp csak megkezdődik ezen az éjjelen, a megváltás misztériumdrámájának piros a kezdete, még távol a lila halál és az arany feltámadás. A csecsemő arcába szelíd lélegzetek legyeznek, ez a földkerekség legvísszhangosabb és legcsendesebb éjszakája. Kétezer éve, hogy megüli a keresztény világ ezt az eseményt és utána mondja az angyaloknak: dicsőség, jóakarát és béke.

Betlehemi hercegecske, az inkarnáció csodáját ünnepeljük születésed napján, amelyen testté válik az Ige, harangjaink választ zengenek a valamikori angyali kórusra, amelynek az elmúlt századok alatt mindegyik szavát megcsúfoltuk valamiképpen.

Hát elbékélt a háború, hát „bételt” a föld jóakarattal, és ki merjük mondani, hogy a föld kerekén megvalósult az idegen emberi méltóságát is tisztelő segíteni vágyás és türelem?

A bibliai kufárok csak minőségükben változtak, heroinnal várják gyermekeinket az iskolakapuban, nem tevék viszik a fegyverszállítmányokat, hanem különleges repülőgépek, nem próféták a jövőendő jelzői, de kártyavetők és horoszkópkészítők.

Szezták bolyonganak saját gubancaikba akadva, és mit tettünk az éggel, amely fellegei mögött a keresztény világ teremőjét hiszi, a fény, amely ránk zúdul fentről, már nem becéz, de ölhet, megraboltuk az anyaföldet is, amely megint csak vértől iszamos, amelyen tűnnek el a vizek és haldokolnak az erdők. Hol a felebaráti szeretet a jóakarattal, hol a békesség?

A konferenciaasztaloknál kulturált politikusok kulturált vagy kevésbé kulturált módon eszmét cserélnek, megkezdnek, többnyire nem fejeznek be semmit, marad a *pium desiderium*, a jámbor szándék, hogy minden jóra alakuljon, aztán valahogy sosem alakul.

Hogy van nekünk bátorságunk leülni az ünnepi asztalhoz, mármint annak, akinek van ünnepi asztala, és azon étel, és a szobája is fűthető, amikor, ha nem vagyunk süketek, hallanunk kell, hogy az éhesek enni valóért kiáltanak, az otthontalanok szállásért, a folyton megújuló háborúkban ide-oda rángatott marionettek meg azért, hogy a vezetők engedjék már el a zsinórt, amelyre ismételtelen életüket kötötte ez az atomszülő, rettenetes század.

Már ég a negyedik adventi gyertyánk, kirje, kirje, kisdededcske. Hallod, hogy sír a világbéke után?

Mondd, hogy lehetetlen elfogadnunk azt a rémképet, hogy nem vagyunk képesek átlépni saját árnyékunkon, hiszen csak három elvont főnév komolyan vételét kérné tőlünk a karácsony szelleme. Ne fogjunk mindent a világtörténelemre, betlehemi herceg.

Te tudod, hogy mi, személyünkben és egyedeinkben vagyunk a világtörténelem.

Monic Wilder: Advent

Karácsony előtt négy héttel egy angyal érkezik a Földre.

Égké ruhában jár-ke az emberek között, de azok annyira el vannak foglalva az ünnepek előtti készülődéssel, hogy észre sem veszik. A vásárlási láz - szebbet, nagyobb, drágábbat -, a pénztárgépek kattogása, a reklámok harsogó zaja elnyomja az angyal szavait, a szupermarketek tarka tömege elrejtí törékeny alakját. Minden csillog-villog, zenél, követel: vegyél még, még, még ... Színes-fényes papírba rejtik az ajándékaikat, lelkük sivárságát. Pedig csupán egy gyertya fénye s egy kis csend elég lenne ahhoz, hogy az angyal a vendégek lehessen.

Karácsony előtt három héttel egy másik angyal érkezik. Feladata, hogy aranyszáלבól szőtt kosarát telepakolja ajándékokkal, s felvigye a mennybe. A kosár azonban nagyon törékeny; a rengeteg összevászárolt játék, ékszer, parfüm, plazma-tv súlya összeroppantaná. Az angyal nem is

ilyen ajándék után kutat. Türelmesen, embertől emberig haladva keresi azt, ami súlytalan, végtelen, nem kerül semmibe, mégis mindennél többet ér. Az angyal a szeretet apró morzsáival tölti meg a kosarat.

Karácsony előtt két héttel újabb angyal látogat a Földre. Végigjár minden házat, minden otthont, néhol elidőzik néhány percre, máshonnan szinte menekül. Tágas tereken sétál, kivilágított parkokban üldögél, figyeli a beszélgető, egymásra mosolygó embereket. A hidegtől kipirosodott ujjak kulcsolódnak a forralt boros poharakra, gyerekek hancúroznak a frissen esett hóban, félrebillent fejű hóember álldogál egy terebélyes fenyőfa oltalmában. Az angyal örömet leli a látottakban, meg-megérinti az embereket, s azok szívébe békesség, szemükbe ragyogás költözik. A várakozás ünneppé varázsolja a hétköznapjaikat.

Egy héttel karácsony előtt angyalok serege érkezik, elhozzák a dalt, a zenét, a táncot. A várakozás lassan véget ér, a megbocsátás egymásba kulcsolja az emberek kezét. Emberekét, akik nem felejtették el várni az angyalokat, akik nem felejtettek el hinni a csodában, akiknek a karácsony nemcsak a díszes fenyőfát, a finom ételeket, az ajándékokat jelenti, hanem a több mint két évezredes titkot is. Ők azok, akik a szent éjjelen fürkészeve figyelik az eget, s a csillagok fénye a mennybe vitt szeretetet szíporakázza vissza rájuk.

ADVENTI HÍRNÖK

(Szerző: M. Fresch nyomán: Hamar István)

Adventi hírnök: friss fenyőág,
lobog az első gyertyaláng.
Karácsonyt várva lázban a föld,
isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
nincs már messze az Úr.

Adventi hírnök: friss fenyőág,
lobog már két kis gyertyaláng.
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám,
betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
nincs már messze az Úr.

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már három gyertyaláng.
Múlnak az évek, életünk száll,
de utunk végén Jézus vár.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
nincs már messze az Úr.

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már négy kis gyertyaláng.
Azt mondta Jézus, visszajön még,
újja lesz akkor föld és ég.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
nincs már messze az Úr.

„Egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közel van a ti megváltástok.” Lk 21,28